

Sygn. akt II AKa 230/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2014r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Ewa Pławgo

Sędziowie: SA – Krzysztof Karpiński (spr)

SO del – Dorota Tyrała

Protokolant: – st. sekr. sąd. Anna Grajber

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2014 r.

sprawy W. L.

oskarżonego z art. 53 ust. 2 ust. z dn. 29.07.2005 w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie

z dnia 25 marca 2014 r. sygn. akt V K 102/13

Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 25 marca 2014 r. w sprawie V K 102/13 oskarżony **W. L.** został uznany za winnego tego, że w dniu 21 grudnia 2012r. na posesji położonej przy ul. (...) w miejscowości W.-L., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wykorzystując przyrządy służące do niedozwolonego wytwarzania środków odurzających w postaci: płaszcza grzejnego, kolby kulistej o obwodzie 87cm i pojemności ok.10l., nasadki destylacyjnej, dwóch chłodziń, termometru, węży wodnych i pompy zanurzeniowej oraz odczynniki chemiczne w postaci wodorotlenku sodu, kwasu mrówkowego, formamidu, węgla amonowego, wodorowęglanu amonowego, kwasu siarkowego, a także acetofenonu i (...) (benzylometyloketon), wytwarzał wbrew przepisom ustawy środki odurzające w postaci amfetaminy metodą L., zaś prowadzona synteza ok.4 litrów

N-formyloamfetaminy mogła dostarczyć znacznej ilości siarczanu amfetaminy o wadze nie mniejszej niż 2 kg, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest popełnienia czynu z art. 53 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.64 § 1 k.k. i za tak opisany czyn na podstawie art. art.53 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.64 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 53 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek grzywny przyjmując 1 stawkę za równoważną kwocie 50 złotych); na podstawie art.63 § 1

k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 21 grudnia 2012 r. do dnia 25 marca 2014 r.; na podstawie art.70 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek przez zniszczenie dowodów rzeczowych opisanych na k. 229-231 poz.14-18,20-43; na podstawie art.230 § 2 k.p.k. nakazał zwrócić dowody rzeczowe opisane na k.229-231 poz.1-13 W. L., dowód rzeczowy opisany na k. 19 W. B.. Oskarżonego zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść wyroku polegającą na:

1. naruszeniu art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. polegającą na przyjęciu, że:

a) opinia biegłej A. O. nr (...) z 20 maja

2013 r. oraz ustne opinie uzupełniające są pełne, rzetelne, wyczerpujące i konkretne, oraz stanowią wartościowy dowód w sprawie, podczas gdy z przedmiotowych opinii nie wynika by z substancji stanowiącej dowód nr 1 możliwe było wyprodukowanie około 2 kg amfetaminy, oraz że wyprodukowanie tego narkotyku w ogóle byłoby możliwe;

b) oskarżony popełnił przypisany mu czyn tj. w dniu 21 grudnia 2012 r. wytwarzał metodą L. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii środki odurzające w postaci amfetaminy, zaś prowadzona synteza około 4 litrów N-formyloamfetaminy mogła dostarczyć znacznej ilości siarczanu amfetaminy o wadze nie mniejszej niż 2 kg, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie daje ku temu podstaw;

c) okoliczności w jakich dokonano zatrzymania oskarżonego i dowody rzeczowe zabezpieczone na miejscu zdarzenia tj. na posesji przy ul. (...) w miejscowości W.-L., bezspornie wskazują, że w dniu 21 grudnia 2012 r. prowadził on nielegalną produkcję amfetaminy, podczas gdy nie jest możliwym uznanie, że z zabezpieczonych substancji chemicznych da się wyprodukować przedmiotową substancję odurzającą;

d) wersja wydarzeń wskazana w wyjaśnieniach oskarżonego (złożona na rozprawie 7 października 2013 r.), dotycząca zmuszenia go do produkcji substancji mogących być narkotykami, nie zasługuje na wiarę, podczas gdy brak jest dowodów wskazujących na jej nieprawdziwość;

2. naruszeniu art. 9 k.p.k. i art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k., art. 170 § 3 i 5 k.p.k. i art. 201 k.p.k. poprzez:

a) oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego z 6 lutego 2014 r. o powołanie biegłego z zakresu badań chemicznych do wydania opinii w zakresie przebadania cieczy znajdującej się w kolbie oznaczonej jako dowód nr 1, w celu ustalenia stężenia znajdującej się w niej

N- formyloamfetaminy, i wskazania jaką ilość siarczanu amfetaminy można było wyprodukować z zabezpieczonej substancji, podczas gdy Sąd w uzasadnieniu powołuje się na opinię biegłej, która nie przeprowadziła badań ilościowych substratów znajdujących się zabezpieczonym dowodzie, przez co nie można określić ilości możliwej do wyprodukowania amfetaminy oraz nie można ustalić czy do wyprodukowania tego narkotyku w ogóle byłoby możliwe;

b) oddalenie wniosku dowodowego obrońcy złożonego na rozprawie w dniu 21 marca 2014 r. o dołączenie do akt postępowania wydruków analiz wykonanych dala próbki nr (...) przez urządzenie (...) H. (...) (+) / (...) metodą chromatografii gazowej ze spektrometrią masową, przez co opinia biegłej A. O. nr (...) z 20 maja 2013 r. jest niepełna, niejasna i niemożliwa do weryfikacji, podczas gdy Sąd uznaje przedmiotową opinię za pełną i rzetelną;

3. naruszeniu art. 196 § 3 k.p.k. w związku z art. 201 k.p.k. poprzez wydanie niepełnej i niejasnej opinii przez biegłą, która jest pracownikiem organów ścigania (policji), co daje uzasadnione podejrzenia co do jej bezstronności;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że acetofenon jest produktem ubocznym syntezy amfetaminy metodą L. (str. 5 wyroku), podczas gdy

substancja ta nie jest wytworem wskazanej reakcji chemicznej i nie znajduje się na liście prekursorów oraz substancji odurzających wskazanych w Rozporządzeniu z 11 lutego 2004 r.

Nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz w ustawie z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew jej wywodom ustalając przebieg zdarzeń będących przedmiotem tej sprawy Sąd Okręgowy nie popełnił błędu i w prawidłowy sposób ocenił zebrane dowody mając na uwadze treść art. 7 k.p.k. Istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności ujawnione w toku przewodu sądowego zostały omówione w motywach zaskarżonego wyroku.

Apelacja nie wskazuje na żadne istotne momenty, które nie znalazłyby tam uzasadnienia. Jej wywody sprowadzają się w zasadzie do przeciwstawienia własnego poglądu na wyniki przewodu sądowego przy czym powołuje się ona na okoliczności prawidłowo przez sąd rozważone.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest tylko wtedy zasadny, gdy słuszność wniosków wyprowadzonych przez Sąd meriti z ujawnionych w toku przewodu sądowego okoliczności nie odpowiada zasadom logiki, nie może to być natomiast polemika z ustaleniami sądu jak w tym wypadku. Skarżący po prostu inaczej ocenia zebrane dowody.

Pozbawiony merytorycznej słuszności jest zarzut, że z opinii powołanej w sprawie biegłej-eksperta o specjalności badania środków odurzających, substancji psychotropowych i prekursorów nie wynika aby z substancji stanowiącej dowód Nr 1 w sprawie możliwe było wyprodukowanie ok. 2 kg amfetaminy i że wyprodukowanie tego narkotyku byłoby możliwe.

Skarżący całkowicie pomija w tej mierze treść sporządzonej opinii biegłej z której wynika wprost, że w mieszaninie znajdującej się w kolbie zabezpieczonej na miejscu zdarzenia stwierdzono ok. 4 l

N-formyloamfetaminy, a więc produktu pośredniego który powstaje w trakcie pierwszego etapu syntezy amfetaminy metodą L.. Stwierdzono też uboczne produkty tej syntezy. Z tego właśnie produktu pośredniego można otrzymać około 2 kg siarczanu amfetaminy w etapie końcowym. Opinia wskazuje też źródło naukowe na podstawie którego dokonano stosownego przeliczenia. Przedmiotowe badanie to chromatografia gazowa za spektrometrią masową dająca wynik w postaci analizy jakościowej (k. 359, 485).

Sąd I instancji odniósł się w uzasadnieniu wyroku (k. 12) do opinii biegłej dzieląc jej treść. Sąd Apelacyjny nie ma zastrzeżeń co do przedstawionego tam rozumowania, dzieląc stanowisko Sądu meriti.

Sąd ten słusznie oddalił wnioski dowodowe obrońcy oskarżonego z dnia 6 lutego i 21 marca 2014 r. i przekonywująco uzasadnił swoje stanowisko.

Należy tylko dodać, że obrońca miał możliwość zadać dodatkowe pytania biegłej i skorzystał z niej. Z treści apelacji wynika jedynie, że inaczej ocenia wyniki badań biegłej A. O. oraz wnioski zawarte w sporządzonej opinii.

Zarzut, iż biegła nie zbadała ilości substratów znajdujących się w kolbie jest bezpodstawny jeśli się sięgnie do treści opinii (k. 551) z której wynika jasno, iż było ich około 30 a odnosząc się do próbki 1B stwierdziła obecność N-formyloamfetaminy, N, N, DI-fenyloetyloaminy a także

4-metylo-5-fenylopiramidyny, związków charakterystycznych dla syntezy amfetaminy metodą L..

Kwestię wydruków analiz wykonanych dla próbki 1A metodą chromatografii gazowej Sąd Okręgowy także rozstrzygnął stwierdzając jednoznacznie (k. 553), że biegła dysponowała podczas rozprawy owymi wydrukami a obrońca nie wyraził nimi zainteresowania.

Teza zawarta w apelacji, że acetofenon nie jest produktem ubocznym syntezy amfetaminy nie jest prawdziwa.

Biegła wypowiedziała się w swojej opinii i na ten temat stwierdzając wyraźnie, iż na miejscu zdarzenia ujawniono kanistry z acetofenonem zawierającym niewielką ilość BMK (benzylometyloketonu) z którego na kolejnym etapie syntezy można otrzymać niewielkie ilości amfetaminy. Sąd Okręgowy odniósł się do tej kwestii na s. 11 uzasadnienia wyroku.

O poprawności tego rodzaju wnioskowania utwierdzają wyjaśnienia oskarżonego złożone podczas postępowania przygotowawczego którym Sąd I instancji słusznie dał wiarę i z których wynika jednoznacznie, że produkował amfetaminę a zmusiła go do tego zła sytuacja finansowa. Zamiar oskarżonego nie budzi zatem żadnych wątpliwości.

Kwestionowanie przez autora apelacji treści opinii biegłej z tego powodu, że jest ona pracownikiem policji jest całkowicie bezpodstawne, nie na miejscu i jako takie nie do przyjęcia.

Ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Okręgowy zasługuje na akceptację. Ustalenia Sądu meriti odpowiadają treści zebranych dowodów (także wyjaśnień oskarżonego) a Sąd ten nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów.

O trafności jego stanowiska przekonują wyżej przedstawione okoliczności.

Nie sposób podważyć też aktu oskarżenia. Uzasadnienie wyroku Sądu I instancji koresponduje ze zgromadzonymi dowodami.

Sąd orzekający rozważył i wyjaśnił wszelkie wątpliwości wykazując należytą dociekliwość, dostrzegając wartość dowodów i ich wewnętrzną logikę. Miał na uwadze całokształt zgromadzonego materiału, poddał go gruntownej analizie i wyciągnął zasadne wnioski w przedmiocie winy oskarżonego a także oceny prawnej jego działania.

Co się tyczy orzeczonej kary to nie można uznać, że jest ona rażąco niewspółmiernie surowa w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Wręcz przeciwnie należy ją uznać za adekwatną do stopnia winy, stopnia społecznej szkodliwości ale także do istniejących okoliczności podmiotowych. Nie można bowiem pominąć, że oskarżony dopuścił się przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności nie krótszą niż 3 lata a uprzednio był karany. Sąd I instancji także wysokość wymierzonej kary szczegółowo uzasadnił w swoim wyroku.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok stosownie do treści art. 437 § 1 k.p.k. nie znajdując podstaw do jego zmiany.

Orzeczenie o kosztach sądowych wydano w oparciu o treść art. 624 § 1 k.p.k. bowiem oskarżony ostatnio nie uzyskiwał żadnych dochodów.